

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/257/2022
Identifikačné číslo spisu:	1222200555
Dátum vydania rozhodnutia:	24.05.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1222200555.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore navrhovateľa J. H. S., O., narodeného XX.XX.XXXX, U., U. X, zastúpeného Weis & Partners s.r.o., Bratislava, Priemyselná 1/A, IČO: 47 234 776, proti odporcovi Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, Bratislava, Žellova 2, IČO: 30 796 482, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 32C/4/2022, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/42/2022-86 z 31. mája 2022, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Odporcovi sa nepriznáva náhrada trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II ako súd prvej inštancie, uznesením č. k. 32C/4/2022-37 z 28. februára 2022 zamietol návrh navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhal, aby súd uložil odporcovi povinnosť odstrániť z internetovej stránky: <https://www.udzs-sk.sk/blog/2021/12/20/urad-zacal-preverovat-lekarovktori-o-pandemii-ochorenia-covid-19-alebo-ockovani-proti-nemu-siria-dezinformacie-a-ohrozuju-tak-zdravie-pacientov/> článok "Tlačová správa - Úrad začal preverovať lekárov, ktorí o pandémie ochorenia COVID-19 alebo očkovaní proti nemu šíria dezinformácie a ohrozujú tak zdravie pacientov".

1.1. Právne odkazujúc na ust. § 324 ods. 1, § 325 ods. 1, 2 písm. d), § 326 ods. 1, 2, § 328 ods. 1, § 329 ods. 1, 2, § 330 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), dospel súd prvej inštancie k záveru o nedôvodnosti navrhovaného neodkladného opatrenia. Nestotožnil sa s tvrdením navrhovateľa, že odporca nemal na zverejnenie informácií v rozsahu jeho stanoviska žiaden právny základ, v dôsledku čoho mal porušiť čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Ozrejmil, že priamo z Ústavy SR vyplýva, že orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku (čl. 26 ods. 5 Ústavy SR). Podľa § 3 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) sú potom správne orgány povinné na úradnej tabuli správneho orgánu, na svojom webovom sídle, ak ho majú zriadené

alebo aj iným vhodným spôsobom zrozumiteľne a včas informovať verejnosť o začatí, uskutočňovaní a o skončení konania vo veciach, ktoré sú predmetom záujmu verejnosti alebo o ktorých to ustanovuje osobitný zákon. Navrhovateľom napádané stanovisko odporcu (tlačová správa) informuje o tom, že odporca začal vykonávať dohľady nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti, v nadväznosti na čo bude prijímať opatrenia voči konkrétnym lekárom, predmetné stanovisko má teda jednoznačný vecný súvis (rovnako aj miestny a časový súvis) s činnosťou a oprávneniami odporcu, t. j. nejde o exces z výkonu jeho právomoci. Navrhovateľ hodnoverne neosvedčil existenciu subjektívneho nároku (práva), ktoré by bolo ohrozené alebo porušované odporcom a ktorému by z tohto dôvodu bolo potrebné poskytnúť bezodkladnú ochranu nariadením neodkladného opatrenia. Navrhovateľ žiadnym spôsobom neosvedčil, že zo strany odporcu ide o neoprávnenú kritiku, resp. o neoprávnený zásah do jeho osobnostných práv. Navyše, z predmetného stanoviska odporcu ani nevyplýva, že by odporca obvinil navrhovateľa z vyslovenia uvedených výrokov. Odporca vo svojom stanovisku najprv vo všeobecnosti uvádza, že je neakceptovateľné, aby lekár spochybňoval existenciu ochorenia COVID-19, aby označoval vakcínu za podvod alebo aby namiesto vakcíny odporúčal lieky, ktoré nie sú pre liečbu tohto ochorenia registrované. Odporca následne uvádza, že zriadil etickú komisiu ako poradný orgán predsedníčky úradu, ktorý bude pravidelne vyhodnocovať dostupné podnety s tým, že cieľom etického prieskumu bude reagovať na hoaxy šírené niektorými lekármi a jasné vymedzenie sa úradu voči komunikácii, ktorá porušuje základný záväzok zdravotníckeho pracovníka postupovať pri výkone povolania odborne, v súlade s etickým kódexom a na základe vedeckých poznatkov. Následne odporca uviedol, že nateraz eviduje podnety vo vzťahu k piatim lekárom, medzi nimi aj voči navrhovateľovi. Z celej koncepcie stanoviska odporcu je zrejmé, že jeho prvá časť je všeobecná, t. j. nemusí sa nevyhnutne vzťahovať aj na navrhovateľa. Vo vzťahu k navrhovateľovi (a zvyšným štyrom lekárom, voči ktorým odporca eviduje podnety) je relevantná ďalšia časť stanoviska, že odporca "bude reagovať na hoaxy šírené niektorými lekármi" a že sa bude jasne vymedzovať "voči komunikácii, ktorá porušuje základný záväzok zdravotníckeho pracovníka postupovať pri výkone povolania odborne, v súlade s etickým kódexom a na základe vedeckých poznatkov". Odporca teda vo svojom stanovisku "obvinil" navrhovateľa nanajvýš z týchto dvoch prehrškov, t. j. zo šírenia hoaxov a z komunikácie, ktorá je neodborná a ktorá je v rozpore s etickým kódexom lekára a v rozpore s vedeckými poznatkami. To potvrdzuje aj odpoveď odporcu na žiadosť navrhovateľa o poskytnutie informácie, v ktorej je uvedené, že predmetom šetrenia päťice lekárov je posúdenie, či lekári postupujú v súlade s etickým kódexom, prípadne inými právnymi predpismi, a zároveň, či rešpektujú vedecky preukázané skutočnosti. Odporca vo svojej odpovedi ďalej uvádza, že sa domnieva, že títo lekári (vrátane navrhovateľa) nepostupujú v súlade s etickým kódexom, a preto je zverejnenie ich mien vo verejnom záujme.

1.2. Navrhovateľ neosvedčil ani existenciu rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov medzi stranami. Ukončenie zmluvy s navrhovateľom zo strany odporcu nemá žiaden súvis so zverejnením sporného stanoviska odporcom, keďže ide o totožný subjekt, t. j. odporca mal vedomosť o konaní navrhovateľa a ukončil by s ním zmluvu bez ohľadu na to, či došlo k zverejneniu tohto stanoviska. Ani z vyjadrenia lekára R. Y. na facebooku jednoznačne nevyplýva, že by tento lekár bol oboznámený s namietaným stanoviskom. Ak by tomu tak aj bolo, podľa názoru súdu táto skutočnosť sama o sebe nezakladá potrebu bezodkladne upraviť pomery medzi sporovými stranami, keďže intenzita zásahu do práv navrhovateľa je nepatrná. Záverom súd prvej inštancie poukázal na to, že návrh navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia je príliš široko koncipovaný a teda je neprimeraný (a z tohto ohľadu nedôvodne obmedzuje výkon kompetencií zo strany odporcu), keďže od odporcu žiada odstránenie celého článku, a nie iba mena a priezviska navrhovateľa. Nariadenie takéhoto neodkladného opatrenia by preto bolo v rozpore s princípom proporcionality. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie návrh navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia ako nedôvodný zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a odporcovi, ktorý mal v konaní plný úspech, nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže mu žiadne trovy konania nevznikli.

2. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, na odvolanie navrhovateľa uznesením č. k. 6Co/42/2022-86 z 31. mája 2022 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne a odporcovi nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Ako prvoradou sa odvolací súd zaoberal navrhovateľom uplatnenou odvolacou námietkou, že

rozhodoval vylúčený sudca Okresného súdu Bratislava II Mgr. Jakub Obert, (§ 365 ods. 1 písm. c) C.s.p.), ktorou navrhovateľ požadoval jeho vylúčenie z rozhodovania vo veci. V námietke uviedol, že vec prejednávajúci sudca je presvedčený o účinkoch vakcinácie proti COVID-19 do takej miery, že toto svoje presvedčenie povýšil na všeobecne známu skutočnosť a to napriek tomu, že neexistuje v spoločnosti zhoda na efektívnosti týchto vakcín. Z uvedeného postupu sudcu vyvodil záver, že tento sa mu javí zaujatý vo vzťahu k veci- otázke pandémie COVID-19, ako aj k otázke očkovania proti COVID-19, keď bez vykonania dokazovania tvrdí, že je odsúdeniahodné, aby navrhovateľ spochybňoval účinnosť vakcín. Záverom v námietke uviedol, že téma vakcinácie proti COVID-19 je, vzhľadom na výraznú rezonanciu v spoločnosti, citlivá otázka spadajúca do súkromnej sféry jednotlivca, a v prípade, ak sa daná osoba rozhodla pre vakcináciu, tak práve status očkovanej osoby môže viesť k tendencii prikloniť sa k postoju o prevládajúcich, až výhradne pozitívnych účinkoch vakcíny proti COVID-19 a nepripustiť si možné riziká vyplývajúce z vakcinácie. Z obsahu odvolacej námietky proti konajúcemu sudcovi vyplýva, že navrhovateľ namieta zaujatosť sudcu z dôvodu jeho názoru vysloveného v odôvodnení uznesenia, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, konkrétne z presvedčenia sudcu o tom, že vakcíny proti ochoreniu Covid-19 sú účinné. V danom prípade je zrejmé, že námietka sa týka výlučne okolností, ktoré spočívajú v rozhodovacej činnosti zákonného sudcu a ide výlučne len o konštatovanie odvolateľa, že status očkovanej osoby môže viesť k tendencii prikloniť sa k postoju o pozitívnych účinkoch vakcinácie, bez priameho súvisu s osobou zákonného sudcu. Preto odvolací túto odvoláciu námietku vyhodnotil ako nedôvodnú.

2.2. Po preskúmaní uznesenia, návrhu na vydanie neodkladného opatrenia, zohľadniac skutočnosti vyplývajúce z obsahu spisu a listín, ktoré sú jeho obsahom, sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že navrhovateľ neosvedčil potrebu navrhovanej dočasnej úpravy pomerov medzi stranami. Jeho odvolacia argumentácia nebola spôsobilá spochybniť vecnú správnosť napadnutého uznesenia, s ktorého nosnými dôvodmi sa odvolací súd stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP). Odvolací súd dodáva, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je presvedčivé a spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v § 220 ods. 2 CSP; nie je ani protirečivé, pretože pokiaľ v bode 18 súd prvej inštancie uviedol, že zverejnené stanovisko je spôsobilé zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti navrhovateľa, toto je treba chápať v rovine hypotetickej, pretože súd súčasne vyslovil, že práva na ochranu osobnosti v zmysle § 13 OZ, t.j. práva na odstránenie identifikačných údajov sa navrhovateľ môže domáhať v konaní vo veci samej za splnenia preukázania všetkých zákonných podmienok. Odvolací súd dospel k záveru, že navrhovateľ svojou skutkovou argumentáciou neosvedčil dôvodnosť navrhovanej dočasnej úpravy pomerov, nakoľko neosvedčil bezodkladnosť úpravy pomerov strán. Jeho odvolacie námietky týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia sú v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia v danej veci bezpredmetné. Ich skúmanie a vyriešenie by bolo predmetom prípadného konania vo veci samej, o žalobe na ochrane. Rovnaký záver platí aj k odvolacej námietke týkajúcej sa nesprávnych skutkových zistení súdom prvej inštancie ohľadom účinnosti/neúčinnosti sporných vakcín. Skutočnosť, že konajúci sudca vyjadril názor na prospešnosť vakcín ide síce nad rámec konania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, avšak samo o sebe nespôsobuje vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia a ani uvedená skutočnosť zákonného sudcu z konania nevylučuje (viď bod 10 tohto odôvodnenia). Pokiaľ navrhovateľ odôvodňuje nariadenie bezodkladnej úpravy pomerov skutočnosťou, že namietaná tlačová správa spôsobila, že s ním odmietol ísť do odbornej diskusie D. Y., aj táto námietka je nedôvodná. Táto skutočnosť totiž už nastala, teda nepreukazuje potrebu bezodkladného riešenia práv a povinností medzi stranami. Nedôvodná je aj námietka navrhovateľa vo vzťahu nariadeniu neodkladného opatrenia v menšom rozsahu ako žiadal, keď ako príklad uviedol, že by sa nariadila neodkladným opatrením povinnosť odporcu odstrániť z príspevku iba osobné údaje. Konanie o nariadenie neodkladného opatrenia je výlučne návrhovým konaním, v ktorom je súd viazaný petítom návrhu. Odvolací súd iba pripomína, že navrhovateľ sa domáhal odstránenia celého článku (tlačovej správy) z internetovej stránky. Pokiaľ by mal súd odstrániť z tohto článku iba osobné údaje navrhovateľa, muselo by to byť vyjadrené v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia s presne identifikovanými časťami článku (tlačovej správy, ktoré sa navrhujú odstrániť). Takto však nebol petít neodkladného opatrenia formulovaný. Pokiaľ by tak súd urobil sám, išlo by o nepripustný zásah súdu do návrhu na vydanie neodkladného opatrenia. Navrhovateľ sa teda nesprávne domnieva, že by takýto postup súdu znamenal iba čiastočné vyhovie (zamietnutie) návrhu. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie navrhovateľ, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. e) a f) CSP, navrhol napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. Ako prvé namietal, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Odvolací súd poukázal na nezaujatosť sudcu súdu prvej inštancie z dôvodu, že námietka zaujatosti sa mala týkať iba okolností spočívajúcich v rozhodovacej činnosti sudcu, toto tvrdenie však nemá oporu v samotnom uznesení, kedy odvolací súd na druhej strane poukázal na to, že názor sudcu k vakcinácii bol nad rámec uznesenia, inak povedané, pre dôvodnosť nariadenia neodkladného opatrenia nebolo potrebné posudzovať účinnosť vakcín proti ochoreniu COVID-19, šlo teda výlučne o subjektívny vzťah sudcu vo vzťahu k veci, a zároveň odvolací súd poukázal na tvrdenie sudcu o odsúdeniahodnosti spochybňovania účinkov vakcín proti COVID-19, inak povedané, v prípade, ak by sudca rozhodoval v súvislosti s touto vecou v trestnom konaní, zrejme by vyslovil odsudzujúci rozsudok priamo od stola (zrejme bez ohľadu na to ako by bola postavená obžaloba, pokiaľ by aspoň súvisela s vakcináciou proti ochoreniu COVID-19). Poukazujúc na závery uznesenia Najvyššieho súdu SR z 19. júla 2010, sp. zn. 1Nc/20/2010, z 30. novembra 2011, sp. zn. 6Ndz/7/2011, z objektívneho hľadiska neboli zo strany sudcu súdu prvej inštancie poskytnuté žiadne záruky pre vylúčenie akejkoľvek zaujatosti, nakoľko považoval za potrebné pri zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia poukázať na všeobecnú prospešnosť vakcín proti ochoreniu COVID-19 a zároveň uviedol, ako by rozhodoval v prípadnom trestnom konaní, ak by na uvedené mal právomoc. Z vyššie uvedených skutočností je objektívne možné pochybovať o nezaujatosti sudcu, nakoľko tento vyjadril svoj názor (nad rámec potreby rozhodnutia vo veci) na pandémii COVID-19, vakcináciu proti ochoreniu COVID-19 ako aj na údajné šírenie údajných dezinformácií. Z vyššie citovaných častí uznesení je zrejme, že sudca súdu prvej inštancie jednoznačne nad rámec prejednávanej veci - dôvodnosti neodkladného opatrenia, vyslovil názor, že spochybňovanie účinkov vakcín proti ochoreniu COVID-19 považuje za odsúdeniahodné a vakcíny proti ochoreniu COVID-19 považuje za prospešné, a to bez ohľadu na to, že predmetom nariadenia neodkladného opatrenia bolo stiahnutie príspevku žalovaného z internetovej stránky, ktorú žalovaný prevádzkuje v súvislosti s výkonom verejnej moci.

3.1. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP poukázal na závery rozhodnutia dovolacieho súdu sp.zn. 6Cdo/155/2017, ako aj rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 191/2019, II. ÚS 519/2015. Váda zmätočnosti spočíva v zásahu do procesných práv žalobcu na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, a na relevantné konanie súdu spojené zo zákazom svojvoľného postupu, a to procesným postupom odvolacieho súdu spočívajúcim v nasledujúcich skutočnostiach: 1/ odvolací súd konal o odvolaní žalobcu bez toho, aby svoje rozhodnutie oprel o skutkový stav o údajne minulú udalosť - odmietnutie verejného vystúpenia D.. Y. so žalobcom, a to bez ohľadu na skutočnosť, že odmietavý postoj D.. Y. ako aj celej odbornej obce hlavného prúdu stále trvá, pričom práve verejná odborná diskusia súvisiaca s vakcináciou proti ochoreniu COVID-19 by možno primäla občanov postúpiť očkovanie, pokiaľ by mali dojem o neexistencii „donucovania“ k vakcinácii iba zo strany vlády a odborníkov hlavného prúdu, konštatovanie odvolacieho súdu o údajnej neexistencii potreby bezodkladnej úpravy pomerov malo význam pre zamietnutie nariadenia neodkladného opatrenia, 2/ žalobca nemal možnosť zvrátiť, ani napadnúť takto vedený procesný postup odvolacieho súdu, čím odvolací súd vyššie špecifikovaným procesným postupom zabránil žalobcovi v uplatňovaní jeho procesných práv v odvolacom konaní, čím bolo zasiahnuté do práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, konkrétne boli procesným postupom odvolacieho súdu porušené tieto zásady civilného sporového konania: - zásada denegatio iustitiae, - zásada zákazu odmietnutia spravodlivosti a zásada účinnej súdnej ochrany, ktorá bola žalobcovi odmietnutá z dôvodu nemožnosti priznať žalobcovi menej ako sám žiadal, - zásada právnej istoty - právna istota žalobcu, ktorý legitímne predpokladá (očakáva), že odvolací súd bude konať o odvolaní v rozsahu žalobcom špecifikovaných odvolacích dôvodov, v prípade osvedčenia bezodkladnej úpravy pomerov súd prípadne prizná menej ako navrhoval žalobca a napokon aj ústavné právo žalobcu na spravodlivý súdny proces v zmysle ustanovenia čl. 46 Ústavy SR.

4. Odporca sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený v súlade s §

429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľa je potrebné odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania na základe ustanovenia § 420 CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd (písm. e)), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (písm. f)).

8. Najvyšší súd už v rozhodnutí publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017 uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP, je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

9. V prípade dovolania podaného z dôvodu zmätočnosti rozhodnutia podľa § 420 CSP dovolací súd v prvom rade skúma, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

10. Podľa názoru odvolacieho súdu má v danom prípade neodkladné opatrenie povahu rozhodnutia vo veci samej, keďže návrh na jeho nariadenie v predmetnej veci bol podaný samostatne a súdy o ňom rozhodli ako o samostatnom predmete konania, bez následne prebiehajúceho konania vo veci samej (či splnenia uloženej povinnosti súdom podať nadväzujúcu žalobu vo veci samej). O nariadení neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. d) CSP, ktorým možno strane uložiť najmä, aby niečo vykonala, niečoho sa zdržala alebo niečo znášala, môže súd rozhodnúť ako o samostatnom predmete konania, bez toho, aby na toto rozhodnutie nadväzovalo ešte konanie a rozhodovanie vo veci samej, tak ako tomu bolo aj v prejednávanej veci. Preto je voči rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie podľa § 420 CSP prípustné.

Dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) CSP

11. V zmysle § 420 písm. e) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

12. V súvislosti s posúdením opodstatnenosti tejto námietky dovolací súd poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu publikované ako judikát R 59/1997, v zmysle ktorého neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku, posúdiť túto otázku samostatne. Tento záver najvyššieho súdu je naďalej aktuálny vo vzťahu k § 420 písm. e) CSP.

13. Obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu. Súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre

rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok (II. ÚS 71/97).

14. Aj z dovolateľom citovaných rozhodnutí najvyššieho súdu sp.zn. 1Nc/20/2010, 6Ndz/7/2011 možno ustáliť nasledovné kritériá posudzovania nezaujatosti sudcu: - zákon spája vylúčenie sudcov z prejednávania a rozhodovania vo veci nielen so skutočne preukázanou zaujatosťou, ale aj vtedy, ak možno mať čo i len pochybnosť o ich nezaujatosti [viď tiež zásady prijaté judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorých spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná ("justice must not only be done, it must also be seen to be done")], - rozhodnutie o vylúčení sudcu predstavuje výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), - sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré mu zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom objektívne, nezaujato a spravodlivo, - judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva rozoznáva subjektívne hľadisko nestrannosti sudcu, zahŕňujúce osobné presvedčenie a správanie sudcu vo veci a hľadisko objektívne, založené na existencii dostatočných záruk pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností o zaujatosti sudcu (napr. Saraiva de Carvalho proti Portugalsku, 1994, Gautrin a ďalší proti Francúzsku, 1998), - k vylúčeniu sudcov z prejednávania a rozhodovania veci môže dôjsť len vtedy, keď ich vzťah k veci, k účastníkom alebo ich k zástupcom dosiahne takú intenzitu, že nebudú schopní nezávisle a nestranne rozhodovať (II. ÚS 105/01, Sbíрка nálezů a usnesení ÚS ČR, sv. 23, nález č. 98, str. 11), - v prípade subjektívneho hľadiska nestrannosti sa nestrannosť sudcu predpokladá až do predloženia dôkazu opaku (Piersach v. Belgicko - rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 1. októbra 1982), - nestrannosť sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Nestrannosť sudcu je zvyčajne definovaná ako „absencia predsudku alebo zaujatosti v konkrétnej veci.“

15. Podľa dovolateľa z objektívneho hľadiska neboli zo strany sudcu súdu prvej inštancie poskytnuté žiadne záruky pre vylúčenie akejkoľvek zaujatosti, nakoľko tento sudca považoval za potrebné pri zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia poukázať na všeobecnú prospešnosť vakcín proti ochoreniu COVID-19 a zároveň uviedol, ako by rozhodoval v prípadnom trestnom konaní, ak by na uvedené mal právomoc. Z vyššie uvedených skutočností je objektívne možné pochybovať o nezaujatosti sudcu, nakoľko tento nad rámec prejednávanej veci - dôvodnosti neodkladného opatrenia, vyslovil názor, že spochybňovanie účinkov vakcín proti ochoreniu COVID-19 považuje za odsúdeniahodné a vakcíny proti ochoreniu COVID-19 považuje za prospešné, a to bez ohľadu na to, že predmetom nariadenia neodkladného opatrenia bolo stiahnutie príspevku žalovaného z internetovej stránky, ktorú žalovaný prevádzkuje v súvislosti s výkonom verejnej moci.

16. Dovolací súd považuje za potrebné upriamiť pozornosť na celý kontext dovolateľom namietanej časti odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v rámci rozhodovania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia skúmal naplnenie zákonných podmienok pre jeho nariadenie v zmysle § 325 ods. 1 CSP, v prvom rade sa zaoberal otázkou, či navrhovateľ hodnoverne osvedčil existenciu (dôvodnosť a trvanie) subjektívneho nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana nariadením neodkladného opatrenia (body 16 a 17 odôvodnenia), konkrétne preukázanie protiprávnosti zásahu (neoprávnenej kritiky) odporcu do práva navrhovateľa na ochranu osobnosti v zmysle § 11 a nasl. OZ, čo podľa súdu navrhovateľ nepreukázal (bod 18 odôvodnenia). Súd ďalej podrobne preskúmal a vyhodnotil obsah namietaného stanoviska odporcu (bod 19 odôvodnenia) a mediálnu reakciu na toto stanovisko, na základe článku priloženého ako dôkaz navrhovateľom (bod 20 odôvodnenia), citujúc konkrétne vyjadrenia navrhovateľa k otázke očkovania vakcínami proti ochoreniu COVID-19, k otázke medializácie koronavírusu a neúčinnosti rúšok. Súd v nadväznosti na citované výroky navrhovateľa konštatoval, že „je všeobecne známou skutočnosťou, že ochorenie COVID-19 je nebezpečné vírusové ochorenie, ktoré neradno podceňovať. Tomuto ochoreniu len na Slovensku podľahlo viac ako 18-tisíc ľudí. Existuje vedecký konsenzus, že očkovanie proti ochoreniu COVID-19 je bezpečný a najúčinnjší spôsob prevencie tohto infekčného ochorenia. Na Slovensku používané mRNA vakcíny prešli procesom schvaľovania Európskou liekovou agentúrou (získali tzv. podmienenú registráciu), v rámci ktorej prešli

tromi kolami klinického skúšania na desiatkach tisícov dobrovoľníkov a v reálnej praxi sa nimi zaočkovali miliardy ľudí na celom svete (na Slovensku milióny). Takisto existuje vedecký konsenzus na tom, že nosenie rúšok alebo respirátorov znižuje riziko infekcie koronavírusom (porovnaj napr. Mýty a fakty o očkovaní, dostupné z: <https://korona.gov.sk/myty-a-fakty-o-ockovani/>, Všetko o očkovaní, dostupné z: <https://www.slovenskoproticovidu.sk/sk/vsetko-o-ockovani>, Najčastejšie otázky a odpovede o nosení respirátorov a rúšok, dostupné z: uvzsr.sk). V žiadnom prípade teda nemožno súhlasiť s tvrdeniami navrhovateľa o "rýchlokvasenej" vakcíne či o "bohápustom" experimente. Ako nepravdivé je možné vyhodnotiť aj tvrdenie navrhovateľa, že mRNA vakcíny proti koronavírusu (používané na Slovensku) nepodstúpili "elementárne klinické skúšky na ľuďoch". Konajúci súd sa v tomto kontexte stotožňuje s názorom odporcu (vyslovenom v predmetnom stanovisku), že je spoločensky nezodpovedné a odsúdeniahodné, keď navrhovateľ ako lekár a vedec, ktorý môže prinajmenšom v časti spoločnosti požívať dôveru a predstavovať odbornú autoritu, verejne (v médiách) spochybňuje bezpečnosť vakcíny proti koronavírusu, používajúc pritom vyššie uvedené tvrdenia. Bez významu v tejto súvislosti nie je ani skutočnosť, že navrhovateľa za jeho verejne prezentované názory kritizoval aj jeho zamestnávateľ Biomedicínsky ústav SAV (resp. jeho vedenie - generálna riaditeľka BMC SAV, riaditeľ Virologického ústavu BMC SAV a predseda Vedeckej rady BMC SAV). Konajúci súd súhlasí aj s argumentáciou odporcu (uvedenou v odpovedi na žiadosť o poskytnutie informácie), že existuje verejný záujem na tom, aby odporca ako orgán príslušný na výkon dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti zverejnil mená lekárov, voči ktorým vykonáva šetrenie (či už s cieľom začať konanie alebo podať návrh na začatie konania). Odporca takýmto spôsobom umožní širokej verejnosti, aby prijala kvalifikované a informované rozhodnutie.“

17. Dovolací súd sa nestotožňuje s námietkou dovolateľa, že zo strany zákonného sudcu došlo k vyjadreniu takého názoru nad rámec prejednávanej veci, ktorý by zakladal dôvodnú pochybnosť o jeho subjektívnej či objektívnej nezáujatosti. V prvom rade je dôležité si uvedomiť, že nešlo o vyjadrenie názoru sudcu na otázku očkovania, či účinnosti vakcín, ako sa to snaží prezentovať dovolateľ, ale o argumentáciu súdu rozhodujúceho o návrhu navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia. Posúdiac celý kontext namietanej časti odôvodnenia rozhodnutia súdu (nie sudcu) prvej inštancie je jednoznačne zrejmé, že sa týka právneho posúdenia otázky, či zo strany odporcu zverejnením namietaného stanoviska došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv navrhovateľa, ako podmienky poskytnutia navrhovateľom požadovanej ochrany vo forme nariadenia neodkladného opatrenia. Zaujatosť sudcu nemožno vyvodit' ani z toho, že sa konajúci súd (nie sudca) stotožnil s názorom odporcu (vyslovenom v predmetnom stanovisku), že je spoločensky nezodpovedné a odsúdeniahodné, keď navrhovateľ ako lekár a vedec, ktorý môže prinajmenšom v časti spoločnosti požívať dôveru a predstavovať odbornú autoritu, verejne (v médiách) spochybňuje bezpečnosť vakcíny proti koronavírusu. Aj táto konkrétna časť odôvodnenia má jasnú spojitosť s posúdením otázky, či zo strany odporcu došlo k neoprávnenej kritike navrhovateľa. Ak sa súd stotožní s právnou či skutkovou argumentáciou jednej zo sporových strán, nemožno z toho nijako vyvodit' prípadnú zaujatosť zákonného sudcu a konštatovať jeho zaujatý pomer k prejednávanej veci. Argumentácia dovolateľa, že „v prípade, ak by sudca rozhodoval v súvislosti s touto vecou v trestnom konaní, zrejme by vyslovil odsudzujúci rozsudok priamo od stola (zrejme bez ohľadu na to, ako by bola postavená obžaloba, pokiaľ by aspoň súvisela s vakcináciou proti ochoreniu COVID-19)“, postráda akýkoľvek racionálny základ a dovolací súd ju považuje za príklad hrubej manipulácie a dezinterpretácie, nakoľko z vyjadrenia „odsúdeniahodnosti“ postoja navrhovateľa nemožno nijako rozumne vyvodit' akúkoľvek spojitosť s prípadným trestnoprávnym postihom navrhovateľa.

18. Dovolací súd preto uzatvára, že nezistil na strane zákonného sudcu súdu prvej inštancie taký vzťah k veci, k stranám alebo k ich zástupcom, ktorý by dosiahol takú intenzitu, že nebol schopní predmetnú vec rozhodnúť nezávisle a nestranne. Dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. e/ CSP preto nie je daný. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP

19. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť (a zároveň dôvodnosť) dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba

rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva.

20. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

21. K porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS/105/06 a III. ÚS/330/2013 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018 a 5Cdo/57/2019) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.). Z práva na spravodlivý súdny proces však pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS/252/04, I. ÚS/50/04 a II. ÚS/251/03).

22. Neodkladné opatrenia predstavujú významný zabezpečovací inštitút civilného procesného práva. V porovnaní s predchádzajúcim procesným kódexom, ktorý zakotvoval inštitút predbežného opatrenia, je možné konštatovať, že neodkladné opatrenie podľa civilného sporového poriadku: 1. nemusí mať iba dočasný a provizórny charakter, ale neodkladným opatrením môže byť poskytnutá trvalá definitívna súdna ochrana, 2. nemusí byť obligatórne previazané s konaním vo veci samej, to znamená, súd nemusí uložiť navrhovateľovi povinnosť podať žalobu vo veci samej, ak je predpoklad, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov, 3. je možné nariadiť aj po právoplatnom skončení konania vo veci samej, 4. priamo z procesného kódexu vyplýva, že je možné nariadiť neodkladné opatrenie, ktorého obsah by bol totožný s výrokom vo veci samej, ak to povaha veci pripúšťa. (Sudzina, M.: Neodkladné opatrenia podľa civilného sporového poriadku. ACTA IURIDICA RESOVIENSIA Nr 2 (33)/2021, str. 188).

23. V okolnostiach posudzovanej veci treba zdôrazniť, že neodkladné opatrenie je inštitútom, ktorým sa poskytuje dočasná a hlavne rýchla ochrana práv a právom chráneným záujmov strany, ktorá neodkladné opatrenie navrhuje, preto z povahy veci, ale tiež ex lege na konanie a rozhodovanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nie je možné aplikovať všetky zásady kontradiktórneho konania, ktoré sú typické pre sporové konanie (konanie vo veci samej). Uvedené vyplýva nie len z už citovaných zákonných ustanovení prvého dielu, tretej hlavy, tretej časti CSP, ale tiež z ustanovení základných princípov CSP (predovšetkým článok 6 ods. 1, článok 8, článok 11 ods. 2, článok 12, článok 13, článok 16 ods. 1 a článok 17).

24. Pokiaľ dovolateľ v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f) CSP vytýkal aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, k tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozhodnutiach jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu (účastníkmi konania) a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. García Ruiz v. Španielsko, Vétrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

25. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu/účastníka konania na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu/účastníka konania na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu/účastníka konania. Porušením uvedeného práva strany sporu/účastníka konania na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu/účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Zároveň je potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05).

26. Obsah spisu podľa názoru dovolacieho súdu neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd rozhodnutie dostatočne neodôvodnil. Odvolací súd primerane zrozumiteľným a pochybnosti nevzbudzujúcim spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; pričom odôvodnenie jeho rozhodnutia spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 CSP.

27. K námietke dovolateľa o nedostatočnosti odôvodnenia a nesprávnosti posúdenia otázky viazanosti žalobným návrhom (§ 216 ods. 1 a 2 CSP) dovolací súd uvádza, že táto otázka nebola pre posúdenie dôvodnosti dovolateľom podaného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia rozhodujúca, nakoľko zamietajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie, potvrdené ako vecne správne aj odvolacím súdom, spočívalo na závere o nepreukázaní zákonných podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia v zmysle § 325 ods. 1 a 2 CSP, a to neosvedčenie existencie nároku, ktorému sa má nariadením neodkladného opatrenia poskytnúť ochrana a zároveň nepreukázanie potreby bezodkladnej úpravy pomerov strán. Skutočnosť, že navrhovateľom požadovaný rozsah neodkladného opatrenia považovali sudy nižších inštancií za neprimeraný, bola konštatovaná len nad rámec dôvodov pre zamietnutie návrhu. Táto dovolacia námietka by mohla byť relevantná len za predpokladu, že by najprv boli splnené vyššie uvedené podmienky pre nariadenie neodkladného opatrenia, t.j. osvedčenie existencie nároku, ktorému sa má nariadením neodkladného opatrenia poskytnúť ochrana a zároveň preukázanie potreby bezodkladnej úpravy pomerov strán, čo v prejednávanej veci splnené nebolo.

28. Záver, prečo sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie a nevyhovел odvolaniu navrhovateľa, odvolací súd dostatočne odôvodnil. Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom dovolacieho súdu nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Rovnako tak za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že sudy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa.

29. Navrhovateľ vyvodzoval existenciu procesnej vady konania uvedenej v § 420 písm. f) CSP tiež z jeho nesúhlasu s právnymi závermi súdov a nedostatkami v skutkových zisteniach súdov, keď namietal záver o nepreukázaní potreby bezodkladnej úpravy pomerov strán, namietajúc konkrétne skutkové okolnosti názoru D.. Y. na verejnú diskusiu s navrhovateľom. Konštantná dovolacia judikatúra uvádza, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením, teda nesprávne

právne posúdenie vecí nezakladá vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, resp. prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (R 24/2017, 1Cdo/71/2018, 2Cdo/49/2018, 3Cdo/37/2018, 4Cdo/1/2018, 5Cdo/191/2018, 7Cdo/79/2018, 8Cdo/76/2018). Najvyšší súd v neposlednom rade dodáva, že dovolanie nepredstavuje ani opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu vecí. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

30. Dovolací súd uzatvára, že súd prvej inštancie rozhodol o návrhu navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia plne rešpektujúc všetky relevantné procesné ustanovenia § 324 a nasl. CSP, proti jeho zamietajúcemu rozhodnutiu navrhovateľ využil právo podať odvolanie, následne sa odvolací súd vysporiadal so všetkými relevantnými odvolacími námietkami a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Dovolací súd nezistil v postupe súdov nižších inštancií žiadne také procesné pochybenia, ktoré by znamenali porušenie zásady zákazu odmietnutia spravodlivosti, zásady účinnej súdnej ochrany, zásady právnej istoty, či porušenie ústavného práva navrhovateľa na spravodlivý súdny proces.

31. Vzhľadom na to, že dovolanie navrhovateľa nie je podľa § 420 písm. e) a f) CSP prípustné, dovolací súd ho odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

32. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.